

David Masobro

RETALLS DE LES SEVES VIDES

EMPREMTA DE L'INVISIBLE

EMAÚS 166

CPL
editorial

David Masobro

RETALLS DE LES SEVES VIDES

EMPREMTA DE L'INVISIBLE

EMAÚS 166

CPL
editorial

*La col·lecció Emaús vol oferir llibres
de lectura assequible que ajudin
a viure el camí cristià en el moment actual.
Per això porta el nom d'aquell poble
cap a on anaven dos deixebles desesperançats
quan es van trobar amb Jesús,
que es va posar a caminar al costat seu,
i els va fer entendre i viure
la novetat de l'Evangelí.*

David Masobro

Retalls de les seves vides

Empremta de l'invisible

Col·lecció Emaús 166

Centre de Pastoral Litúrgica

Directora de la col·lecció Emaús: Mercè Solé

Disseny de la coberta: Mercè Solé

Fotografia de la coberta: pixabay

© Edita: CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

Nàpols 346, 1 – 08025 Barcelona

Tel. (+34) 933 022 235

cpl@cpl.es – www.cpl.es

Primera edició: octubre de 2020

ISBN: 978-84-9165-390-5

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

PRESENTACIÓ

En aquestes pàgines trobareu trossets de la vida de persones que sovint tractem com si fossin invisibles. Són episodis de la vida de persones amb malaltia mental, ancians, immigrants...

També trobareu fragments de l'existència d'altres persones que no sabem valorar prou: mares que estimen incondicionalment, capellans amb «olor a ovella», treballadors anònims que estan disposats a donar la vida pels altres...

Tots ells, com diria el papa Francesc, són un exemple dels «sants de la porta del costat». És a dir, d'aquelles persones que viuen prop de nosaltres i són un reflex de la presència de Déu.

A tots ells vull dir que les seves vides no van ser en va, sinó que van deixar, almenys a mi, una empremta tan profunda que han fet sorgir del meu cor una pregària agraïda feta de la Paraula de Déu.

Diu algun home savi que només l'amor fa visible l'invisible. Que aquests «retalls» visibilitzin i obrin la porta del nostre cor a tots aquells que, com diria el pare Antoine Chevrier, «no tenen res, no saben res i no valen res».

1. LA TEVA MARE

Hi ha moltes dones fortes, però tu (mare) les guanyes totes! (Proverbis 31,24)

Les persones més senzilles ens donen sovint grans lliçons de vida. Amb la seva fidelitat, amb els seus «sí» quotidians, ens mostren tresors amagats, perles enterrades, petites llavors que fan més humanes les nostres vides.

Entre elles, aquest avís i recordatori: no oblidem mai dedicar un temps a visitar i ser al costat dels nostres éssers estimats.

M'agradaria il·luminar aquest missatge amb una història que vaig contemplar en directe fa uns anys en una residència.

Un dia, vaig veure com un fill venia a veure la seva mare a primera hora de la tarda. Aquell home venia de lluny i havia treballat aquell mateix matí. Feia cara de cansat, però al mateix temps se'l veia satisfet i content per estar finalment al costat de la seva mare, encara només fos per unes hores.

El fill la va abraçar amb afecte i va ser aleshores quan la mare, ben seriosa, li va dir allò que les nostres mares ens diuen sovint: «Antonio, ets un desastre! Segur que m'has vingut a veure i no has menjat res... Ara mateix vaig a la cuina i et preparo alguna cosa, encara que sigui una truita...». I la dona va fer el gest d'aixecar-se i gairebé es va posar dreta, però no va poder caminar. I no va poder per un detall important: aquella dona no recordava que ja feia molts anys que es trobava en una cadira de rodes. Tanmateix, conservava, amagat però intacte, l'instint protector per al seu fill.

Aquella mare encara estava disposada a donar-ho tot a canvi de res. L'amor incondicional pel seu fill la va estirar perquè s'aixequés de la cadira de rodes. L'amor d'una mare va donar vida a les paraules de sant Joan de la Creu: «On no hi ha amor, poseu-hi amor i hi trobareu amor».

2. UNA NIT

Hi anaren, doncs, de pressa i trobaren Maria i Josep, amb el nen posat a la menjadora (Lluc 2,16)

Un dels trets que sempre m'han impactat de Crist és la seva tendresa i delicadesa en el tracte amb els altres, especialment amb els vulnerables.

Podem llegir en moltes pàgines de l'evangeli que, amb la seva proximitat, Crist trenca amb els esquemes de la societat de l'època. Quan li demanen ajuda no envia ningú, sinó que hi va ell mateix i s'apropa, mira a la cara, toca, agafa de la mà, parla amb afecte...

I per ajudar a entendre millor aquestes paraules res millor que una petita història del Nadal passat, que vaig presenciar fa uns mesos, en visitar un amic que estava ingressat en un hospital psiquiàtric.

Era de nit. Un nit fosca d'hivern freda i sense estels. Dins de l'hospital hi havia una animació poc freqüent. Molts pacients havien rebut la visita dels seus familiars. Va arribar l'hora de sopar i les famílies començaven a tornar cap a casa. De sobte, quan un dels malalts es va quedar sol, es va girar cap a mi i em va dir: «¿Has vist? La meva filla se n'acaba d'anar cap a casa i no ha estat capaç ni de fer-me un petó... ¿és perquè els petons ja no estan de moda o perquè ja ningú m'estima perquè estic boig?».

I fora la nit continuava fosca i freda...

No oblidem guardar un temps per a la tendresa amb els oblidats. Tots estem cridats a tenir els mateixos sentiments de Crist i a tractar d'aconseguir amb el seu ajut que la nit dels més pobres sigui tan clara com el dia.

El mateix papa Francesc ens ha cridat sovint a ser «revolucionaris de la tendresa» i a fer servir els ulls per mirar l'altre, a fer servir les orelles per escoltar-lo, per sentir el crit dels petits, dels pobres, dels que temem el futur...

Senyor, quan tu vas néixer, un estel va il·luminar el cel. Fes que, en les nits més fredes de la vida dels més pobres, el teu Amor il·lumini, aporti caliu i afecte i porti esperança a les seves vides.

3. SER SAMARITANS

Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí (Lluc 10,33)

Aquest cop començo amb una història que es va iniciar fa més de 2000 anys i que encara continua...

Eren dos quarts de set del vespre. Un home caminava pel carrer que pujava de la Catedral a la Plaça de Catalunya. De sobte, quan baixava les escales del metro va ser assaltat pel brot d'una malaltia terrible. Els seus membres es van tornar rígids i gairebé no podia articular cap paraula...

Passaven per allà centenars de persones: turistes, treballadors que tornaven a casa, nois que venien d'escola... però cap d'ells no es va adonar de l'estat d'aquell home. Tots van passar de llarg.

Tanmateix, una parella, en veure'l es va aturar. Aleshores ell va preguntar tímidament: «¿Es troba bé?». I l'home va respondre: «Estic perfectament». I ell, estranyat i indecís, li va dir a ella: «Diu que està bé». En aquest moment, l'home va relliscar i hagués caigut a terra si una altra dona, decidida, no l'hagués agafat pel braç dient: «Aquest home necessita ajut!».

I va ser aleshores quan Tu, Senyor, ho vas il·luminar tot i l'escena es va omplir de samaritans: la dona decidida que va servir de suport, la parella que el va agafar de l'altre braç, una noia que va anar a buscar ajut i l'agent de policia que va acabar fent-se càrrec amb tanta amabilitat d'aquell home. Quan vam veure que estava en bones mans, tots ens vam mirar amb alegria i tranquil·litat i ens vam donar les gràcies els uns als altres.

Totes aquelles persones –creients i no creients– van veure, es van compadir i van ajudar. Segur que uns ho haurien fet encara que Déu no hagués existit. D'altres, en canvi, van ajudar creient que Déu hi era present encara que no en fossin gaire conscients.

I Déu, en aquell moment, ¿on era? ¿Quina cara feia? ¿Què feia? Crec que Déu ens mirava amb amor, tant als que vam ajudar com als que no. Però Déu era, sobretot, la mirada del pobre, que no espera res, que no demana res, però que si t'apropes i l'aculls, et cura i et torna la pau i l'alegria.